

SPOTLIGHT

Het HAND IN HAND magazine 2025/26 · www.handinhandnederland.org · info@handinhandnederland.org

Aan het begin van de
levensreis – geïnspireerd
door Balashram

pag 9

 A New Initiatief
voor Vrouwen:
De JNANAPRABHA MISSION

pag 4

25 Jaar Compassie
in Actie

pag 20

“Met Holi willen we jullie leven en dat van ons vullen met de helderste kleuren van vreugde, liefde en geluk. Gelukkig Holi!”

(Kinderen van Balashram)

Elk jaar in de lente, op de vollemaansdag van de Vedische maand Phalguna, vieren de bewoners van Balashram Holi – het Festival van Kleuren.

De maand Phalguna begint met de nieuwe maan in februari en eindigt met de volgende nieuwe maan in maart. Als leden en supporters van HAND IN HAND bezoeken wij in deze periode vaak onze projecten in India.

Holi is een van de oudste festivals van India en vormt een bijzonder hoogtepunt voor de leerlingen van Balashram: het is de dag waarop, na hun eindexamens, de lange zomervakantie begint.

De kinderen en jongeren vieren dit eeuwenoude festival des te uitbundiger en vreugdevoller. Al duizenden jaren vieren mensen Holi als de overwinning van het goede over het kwade – de triomf van de liefde. Tegelijkertijd luidt de kleurrijke uitbundigheid van het festival het einde van de winter in en de bloei van nieuw leven in de stralende pracht van de lente.

Holi is ook een symbool van eenheid tussen mensen, die alle grenzen overschrijdt. De blijdschap van de leerlingen die samen met hun leraren feestvieren is aanstekelijk en al snel springt deze ook voelbaar over op ons, de bezoekers. Lachend gooien jong en oud met natuurlijke, felgekleurde poeders naar elkaar en tussen de kleurenexplosies door genieten ze van ‘laddus’ en andere heerlijke traditionele zoetigheden uit Odisha. Voor onze redacteur betekende de Holi-viering van dit jaar een onvergetelijke ervaring. In dit nummer kunt u lezen waarom – en ook waarom er dit jaar geen HAND IN HAND-nieuwsbrief was.

Des te meer zijn we ontzettend blij dat jullie nu het nieuwe nummer van Spotlight in handen hebben. We wensen jullie veel plezier en inspiratie bij het lezen. Hartelijk dank voor jullie voortdurende steun – samen met jullie, hand in hand, vieren we de vreugde van het leven die door jullie vrijgevigheid mogelijk wordt gemaakt. DANK JULLIE WEL!

VOORWOORD

Beste vrienden van HAND IN HAND!

Het leven vieren en elkaar helpen – dat zijn twee kanten van dezelfde medaille. En deze medaille van menselijkheid is echt van jullie, beste supporters van HAND IN HAND!

Jullie donaties leveren geweldige resultaten op. Niets maakt dit duidelijker dan wanneer de kinderen en jongeren zelf aan het woord komen in deze editie van *Spotlight*. In hun eigen woorden vertellen ze ons hoe belangrijk de feesten in Balashram voor hen zijn en hoe bijzonder schoolreisjes kunnen zijn.

Onze afgestudeerden delen ook hun inspirerende successen met ons – bescheiden, maar vol zelfvertrouwen. Hun verhalen zijn ook **jullie** successen, beste vrienden. Het doet me onbeschrijflijk veel plezier om te zien hoe voormalige Balashram-leerlingen zich nu actief inzetten voor HAND IN HAND. In hun woorden klinken gezondheid, educatie en een houding van vreugdevolle solidariteit door – de drie pijlers van HAND IN HAND.

Een ontroerend interview met een van de oudere leerlingen laat ons zien hoe moedig en wijs – vooral de meisjes – hun weg in het leven vinden. En dat in een land waar discriminatie van vrouwen nog steeds alarmerende vormen kan aannemen. Net als deze dappere jonge vrouw willen ook wij een nieuwe mijlpaal bereiken: nog doelgerichter bijdragen aan een generatie sterke vrouwen en het bewustzijn vergroten van de essentiële rol die vrouwen spelen bij het creëren van een sociaal rechtvaardige samenleving.

“De wereld is één familie” – dit beroemde gezegde in het Sanskriet blijft tot de dag van vandaag het leven van de mensen in Odisha bepalen. Een HAND IN HAND-lid heeft dit op een bijzonder ontroerende manier meegemaakt toen ze tijdens haar laatste bezoek aan India ernstig ziek werd en geweldige hulp kreeg. Haar ervaring herinnert ons eraan dat alle kinderen van deze wereld onze kinderen zijn en dat alle mensen zussen en broers worden als mededogen en liefde voor elkaar ons verenigen. HAND IN HAND is een levend bewijs van verbondenheid en wederzijdse zorg binnen een wereldwijde familie.

Heel veel DANK hiervoor!

Hartelijke groet, Peter van Breukelen

Voorzitter van HAND IN HAND

INHOUD

- 4 HAND IN HAND steunt een nieuw initiatief: JNANAPRABHA MISSION
- 8 Samenwerking met “Commit to Change” (C2C)
- 9 Deepa Jena: Aan het begin van de levensreis – geïnspireerd door Balashram
- 10 Manoranjan Malik: een inspirerend succesverhaal
- 11 Pantu Munda: geen succes zonder hard werken
- 12 Balashram is thuis
- 17 Een grote aanwinst voor HAND IN HAND: Archana Ma en haar team
- 20 25 jaar compassie in actie
- 23 Kunst en cultuur ter ondersteuning van HAND IN HAND
- 25 Een nieuw leven

COLOFON

Media-eigenaar en uitgever:
HAND IN HAND
Organisatie voor Humanitaire Hulp
A-1120 Wenen, Pohlasse 10/4/7
A-2523 Tattendorf, Pottendorfer Str. 69
Telefoon: +43 650 7026050
E-mail: info@handinhand.at
Website: www.handinhand.at
ZVR-nummer 622986022

Redactie en verantwoordelijkheid:
Peter van Breukelen, Uschi Schmidtke,
Kriemhild Leitner

Redactie: Christine Schweinöster,
Ilse Nürnberg

Vertalingen: Patrizia Brunelli,
Linda Hawkings, Nicole Prins-Baars,
Willemien Kappetein

Foto's: Privéarchief
Lay-out en grafische vormgeving:
sisa@sisaworks.com
Druk: Hart Press
Frequentie van publicatie:
Eenmaal per jaar

HAND IN HAND steunt een nieuw initiatief: JNANAPRABHA MISSION

JNANAPRABHA MISSION is 27 februari 2021 opgericht en zet zich in voor het versterken van de positie van vrouwen.

Als nieuwe zusterorganisatie van PRAJNANA MISSION strijdt ze tegen de discriminatie van vrouwen en stimuleert ze een nieuwe generatie sterke, zelfbewuste vrouwen. Het initiatief wil een hernieuwd bewustzijn creëren van de cruciale rol die vrouwen spelen binnen het gezin en in de samenleving als geheel.

“In sommige delen van de Indiase samenleving worden vrouwen traditioneel beschouwd als ondergeschikt aan mannen, en de geboorte van een meisje wordt in veel gezinnen nog steeds gezien als een aanzienlijke last”, zegt algemeen directeur Swami Sharadanandaji onomwonden. En ze legt de vinger op een bijzonder pijnlijke kwestie: “De sociaal destructieve praktijk van de bruidsschat.”

Hoewel deze praktijk al lang verboden is, komt ze nog steeds veel voor in India. De eisen die aan families worden gesteld bij het uithuwelijken van hun dochters kunnen hen in *“ernstige financiële moeilijkheden”* brengen. Vrouwelijke foetussen worden volgens de Swami zo vaak geaborteerd *“dat dit een van de belangrijkste redenen is waarom er in India aanzienlijk meer mannen dan vrouwen zijn.”* De gevolgen van niet nagekomen bruidsschateisen kunnen verwoestend zijn. Volgens het Indiase National Crime Records Bureau zijn er tussen 2017 en 2022 maar liefst 35.493 sterfgevallen in verband met een bruidsschat geregistreerd. Het werkelijke aantal ligt waarschijnlijk veel hoger, omdat maar heel weinig gevallen voor de rechter komen.

Toegewijde inspanningen voor de empowerment van vrouwen in Odisha (van links naar rechts): Swami Satyamayanandaji, Swami Sumedhanandaji, Swami Sharadanandaji, Swami Jnanaswarupanandaji, Swami Jyotirmayanandaji, Swami Giriyanandaji.

De samenleving opschudden in naam van gelijkheid

Dit is de missie van JNANAPRABHA MISSION. De nieuwe organisatie zet momenteel bewustwordingskampen op in scholen en hogescholen op het platteland van Odisha, maar ook in de sloppenwijken van de grote steden in de deelstaat. Deze kampen zijn bedoeld om het zelfvertrouwen, het gevoel van eigenwaarde en de veerkracht van meisjes en jonge vrouwen te vergroten. Ze bieden trainingen in zelfverdediging, stressmanagement en gezondheidsbewustzijn, en moedigen de deelnemers aan om hun leven in eigen hand te nemen. Op veel plaatsen is de situatie nog steeds zeer ernstig, zoals beschreven door Swami Jnanaswarupanandaji, die ook lid is van het bestuur van JNANAPRABHA MISSION: *“Veel meisjes worden jong uitgehuwelijkt, krijgen geen kans op onderwijs, worden seksueel geïntimideerd in openbare ruimtes, worden blootgesteld aan huiselijk geweld en hebben weinig juridische bescherming.”* En als de echtgenoot later overlijdt, moeten sommige weduwen op straat *“vechten om te overleven”*.

In de grotere steden is een geleidelijke mentaliteitsverandering gaande.

Op het platteland hebben vrouwen volgens Swami Jnanaswarupanandaji nog steeds vrijwel geen stem. Tweederde van de bevolking woont daar en heeft vaak geen toegang tot onderwijs. Slechts 24 procent van de Indiase vrouwen heeft betaald werk. Tegelijkertijd worden op sociale media vaak *“volstrekt onrealistische rolmodellen neergezet”*. Hoewel er organisaties zijn die zich inzetten voor het versterken van vrouwenrechten en het empoweren van meisjes, zijn dergelijke initiatieven zelden wijdverbreid in plattelandsgebieden. Dit is precies waar de JNANAPRABHA MISSION een rol wil spelen – als informatiecentrum voor meisjes en vrouwen, maar ook voor iedereen die op zoek is naar begeleiding en nieuwe kansen.

In de landelijke gebieden van India hebben vrouwen nog steeds bijna geen stem. De JNANAPRABHA MISSION zet zich in voor het welzijn van moeders en hun dochters, met als doel vrouwen te empoweren en hun gevoel van eigenwaarde te versterken.

Wanneer hun echtgenoten overlijden, moeten veel weduwen op straat zien te overleven. De JNANAPRABHA MISSION voorziet hen van voedsel, kleding en medische hulp.

De Indiase president Droupadi Murmu houdt een ontroerende toespraak tijdens de oprichtingsceremonie van de JNANAPRABHA MISSION

Dr. Sulagna Mohanty, een toegewijde jonge arts, neemt deel aan een gezondheidskamp voor vrouwen.

Gezondheid komt op de eerste plaats

Een belangrijke basis voor blijvende verandering, legt Swami Sharanandaji en haar team uit, is het versterken van het gezondheidsbewustzijn onder jonge meisjes en vrouwen. Al een paar jaar organiseren ze educatieve- en preventieve gezondheidskampen, voornamelijk in sociaal achtergestelde gemeenschappen. Alleen al in 2024 werden meer dan tien van dergelijke kampen georganiseerd – in samenwerking met dr. *Sulagna Mohanty*, een jonge gynaecoloog en oncologisch radioloog van het zeer gerespecteerde *Sadguru Cancer Hospital in Jagatpur*.

In juni van dat jaar zijn de vrouwen met succes een nieuwe samenwerking aangegaan met het gerenommeerde *Bagchi Sri Shankara Cancer Centre and Research Institute Bhubaneswar*. De focus van deze kampen ligt op de preventie en vroege opsporing van borst- en baarmoederhalskanker. Naast voorlichting over vroege diagnose en het belang van regelmatige gezondheidscontroles, behandelt de JNANAPRABHA MISSION ook onderwerpen als hygiëne en voeding. Daarnaast biedt de organisatie diagnostische tests en medische behandelingen aan in samenwerking met gespecialiseerde artsen.

Een bezoek van het hoogste ambt/van de hoogste instantie

De JNANAPRABHA MISSION werd opgericht op 27 februari 2021. Na een eerste fase vond twee jaar later de officiële en zeer indrukwekkende inauguratieceremonie plaats. Maar liefst 3.000 bezoekers waren aanwezig, waaronder de hoogste gast van India: president Droupadi Murmu zelf. De president, die is opgegroeid in de tribale regio's van India, staat nu aan de top van de natie en hield een inspirerende toespraak tijdens het evenement:

“Ik ben erg blij te horen dat de JNANAPRABHA MISSION is vernoemd naar de moeder van Paramahansa Yoganandaji, ‘Jnanaprabha’. Jnanaprabha is een lichtend voorbeeld voor de meisjes van India – zij is het die hen kan begeleiden, inspireren en helpen om succes te behalen in het leven. Het Jnanaprabha programma draagt bij aan het versterken van het zelfvertrouwen van de meisjes in Odisha. Ik hoop dat dit programma zich nog verder zal verspreiden over alle delen van Odisha. Ik wens de JNANAPRABHA MISSION een uitgebreide en succesvolle ontwikkeling toe.”

In India moeten non-profitorganisaties zich registreren onder de Foreign Contribution Regulation Act (FCRA) om donaties uit het buitenland te mogen ontvangen en gebruiken. In juni 2025 werd de aanvraag van de JNANAPRABHA MISSION goedgekeurd. Na het besluit dat tijdens de laatste algemene vergadering is genomen, kan HAND IN HAND dit nieuwe initiatief nu officieel ondersteunen met donaties.

JNANAPRABHA MISSION

EEN PLEK VOL INSPIRATIE

***“Deze vrouwen doen echt geweldig werk”
zegt Ise Sharp, die de MISSION twee jaar
geleden bezocht. Lees haar inspirerende
verslag hierover.***

Samen met drie vrouwen van HAND IN HAND had ik de geweldige kans om in Bhubaneswar een bezoek te brengen aan de JNANAPRABHA MISSION, die is gevestigd op de begane grond van een huis dat ter beschikking is gesteld door toegewijde supporters van PRAJNANA MISSION. De nieuwe zusterorganisatie van PRAJNANA MISSION biedt een breed scala aan diensten voor vrouwen in Odisha: van medische zorg en onderwijs- en meditatiecursussen tot ondersteuning voor weduwen.

In gesprek met de directeur en haar plaatsvervanger kwamen we erachter dat het kleine team daar van 's morgens vroeg tot 's avonds laat werkt en meer dan 1000 kwetsbare vrouwen opvangt! Wat een indrukwekkende prestatie, zeker als je bedenkt dat er in Odisha geen vergelijkbare voorziening bestaat.

Op dat moment was een van de doelstellingen van de MISSION het inzamelen van geld voor een opvangcentrum voor dakloze weduwen. Ik kwam erachter dat veel vrouwen in India na de dood van hun man zonder inkomen komen te zitten en daardoor in grote nood terechtkomen. Sommigen gaan naar Puri om als bedelaars in de buurt van de Jagannath-tempel te overleven.

Elke vrijdag gaat het team van de MISSION de straat op om gratis medische zorg te bieden aan deze vrouwen en anderen die hulp nodig hebben.

We konden met eigen ogen zien hoe toegewijd en volhardend de vrouwelijke vrijwilligers zijn en mochten ook meedoen aan een educatief programma in een tehuis voor kwetsbare en verweesde meisjes. Daar zagen we hoe de swami's op het dakterras enthousiast waardevolle kennis en waarden aan de meisjes overbrachten.

Sommige dingen vond ik in mijn eigen jeugd zo vanzelfsprekend, bijvoorbeeld hygiëne of het belang van schoon water. Veel van de deelnemers waren maar een paar jaar jonger dan ik, waardoor er al snel een speciaal gevoel van verbondenheid en speelsheid ontstond. Aan het einde zongen we samen, en ik zong een liedje dat mijn moeder me had geleerd.

Een andere reis bracht ons naar de sloppenwijken van Bhubaneswar. De vrouwen van JNANAPRABHA MISSION

hebben daar een kleine kamer, die als klaslokaal wordt gebruikt. Kinderen van alle leeftijden stroomden binnen, vulden de kamer, stonden in de deuropeningen en gluurden door de ramen naar binnen. Voor velen was deze les waarschijnlijk het hoogtepunt van hun week en misschien wel de enige vorm van onderwijs die ze kregen. De sfeer was levendiger dan in het meisjeshuis, maar vol energie en levensvreugde. Het was ontroerend om te zien hoezeer de kinderen de lessen van Swami Jnanaswarupanandaji waardeerden.

Het werk van de MISSION heeft me geïnspireerd om na te denken over de rol van moeders in het algemeen; over de zorgzame aard die in ons allemaal inherent aanwezig is en die zo prachtig tot uiting komt in deze Indiase organisatie. De MISSION is sindsdien gegroeid en heeft haar diensten kunnen uitbreiden. Ik was vooral blij met het nieuws dat de organisatie eindelijk donaties uit het buitenland mag aannemen en ik hoop dat haar belangrijke werk veel steun zal krijgen.

Ise Sharp bezocht de JNANAPRABHA MISSION (hierboven te zien met de oprichter, Paramahansa Prajnananandaji) en nam deel aan een educatief kamp in de sloppenwijken van Cuttack geleid door Swami Jnanaswarupanandaji (foto rechtsonder).

Ook bij Balashram wordt het zelfvertrouwen van de meisjes nog meer versterkt – door een nieuwe samenwerking met “Commit to Change” (C2C).

Projecten zoals robotica (boven), speciale lessen informatica (midden) en vele andere activiteiten staan symbool voor de boodschap: “Samen staan we sterk – samen zijn we krachtig.”

Sinds het begin van het schooljaar 2024/25 werkt Balashram samen met de non-profitorganisatie Commit to Change (C2C), die zich inzet om het leven van meisjes in kansarme gemeenschappen op een duurzame manier te verbeteren door middel van onderwijs.

Als onderdeel van de samenwerking zullen de Engelse taalvaardigheid en andere academische vaardigheden van de leerlingen nog gericht worden gestimuleerd. De meisjes krijgen ook persoonlijke begeleiding bij zaken die hun eigen leven aangaan, aangezien velen van hen uit een moeilijke gezinssituatie komen.

De programma's die C2C heeft gemaakt, zijn snel populair geworden en ook hier op school heel goed ontvangen. Vooral de 'Professional Development Classes' voor de klassen IX, X en XI, die vorig jaar zijn afgerond, waren een groot succes. Nu ligt de focus op klas VIII, waar de leerlingen Vedische wiskunde, informatica, gesproken Engels en robotica leren.

Op het gebied van robotica hebben de meisjes al twee projecten voltooid – een succes waar ze terecht trots op mogen zijn.

Deepa Jena: Aan het begin van de levensreis - geïnspireerd door Balashram

Zestien jaar geleden kwam Deepa Jena als klein meisje naar Balashram. Twee jaar geleden, op 21-jarige leeftijd, slaagde ze met uitstekende resultaten voor haar Standard XII-examens. Ilse Nürnberg uit Oostenrijk en Friedrich Werner uit Zwitserland – onze HAND IN HAND filmmakers – interviewden haar in 2023. Hier volgt een fragment:

Hoe was je tijd in Balashram?

Het was geweldig. Ik heb zoveel kunnen leren. Ik had hele goede leraren die me een solide opleiding hebben gegeven. Tot de 10e klas waren biologie en dans mijn favoriete vakken. Later, in de 11e en 12e klas, raakte ik erg geïnteresseerd in politicologie en economie, omdat ik meer wilde weten over de economische, financiële en sociale situatie van mijn land. Maar ik heb ook geleerd hoe ik vrienden kan maken en hoe ik met moeilijke situaties om moet gaan als er problemen ontstaan. Ik heb de kans gekregen om mijn talenten te laten zien en mee te doen aan verschillende wedstrijden in India, zowel op het gebied van dans als debatteren. Balashram heeft me de kans gegeven om verder te komen in het leven.

Wat betekent Balashram voor jou?

Ik kan zeggen: Balashram is mijn moeder. Ik verloor mijn moeder toen ik vijf jaar oud was, maar hier heb ik zoveel liefde, medeleven en zorg gekregen – van mijn leraren, mijn baba's en mama's (de swami's en mentoren). Balashram is alles voor mij. Het is een plek waar je waarden en normen leert en begrijpt wat goede eigenschappen werkelijk zijn. Een plek waar je allerlei soorten kennis kunt opdoen – spiritueel, fysiek en intellectueel. Zonder Balashram zou ik mezelf niet hebben leren kennen. Het gaf me de kans om mijn innerlijke kwaliteiten te ontdekken en te begrijpen wie ik werkelijk ben. Hiervoor ben ik Shri Guruji Paramahansa Prajnanananda uit de grond van mijn hart dankbaar.

Weet je nog hoe het was om met je familie te leven?

Het was niet zo leuk. Ik kom uit een lagere kaste. In India zijn er veel religies, klassen, kasten en vrijheden, maar ook discriminatie. Ik hoor bij de Dalits, de laagste sociale klasse. Ik heb discriminatie meegemaakt. Ik wil een paar ervaringen met je delen: als ik naar huis ga, zelfs nu nog, mogen mensen zoals wij de tempel niet in. We mogen geen water uit de put drinken. Sommige brahmanen staan dat niet toe. Er zijn veel beperkingen voor ons: raak dit niet aan, raak dat niet aan. En als we dat toch doen, nemen zij een ritueel bad. Dat doet me veel pijn. Ik heb mijn vader eens gevraagd of er een manier is om dit onrecht uit de samenleving te verwijderen. Hij zei: "Wat kunnen we doen? Als we het proberen, zullen ze ons vragen: wie zijn jullie?" Maar hij zei ook: "Eerst moet je leren. Kennis vergaren. Je studie afmaken. Dan kun je proberen iets te veranderen." Bij Balashram is het zo anders. Hier zijn kinderen van alle kasten en geslachten, maar we zijn allemaal gelijk. We zijn samen, we houden van elkaar, we steunen elkaar. Hier voel ik echt 'eenheid in diversiteit'. Balashram is totaal anders dan de maatschappij daarbuiten, waar nog steeds discriminatie bestaat.

Wat zijn je plannen voor de toekomst?

Ik wil politicologie studeren en journalist worden – en later politicus. Op die manier kan ik verandering brengen in mijn samenleving. Ik wil corruptie bestrijden en de schadelijke tradities die nog steeds in onze samenleving bestaan, aanvechten. Ik wil de morele waarden die ik bij Balashram heb geleerd, in de samenleving brengen en mij inzetten voor gerechtigheid en vrede.

Als vrouw wil ik andere vrouwen empoweren. Zelfs vandaag de dag zie ik nog veel meisjes die op hun 17e of 18e trouwen. Maar wat voor leven hebben ze als ze zo jong trouwen? India heeft veel geweldige vrouwen voortgebracht. Onze president, Droupadi Murmu, komt uit Odisha, mijn thuisstaat. Ze groeide op als een meisje uit een tribale stam, ging studeren en kreeg een opleiding. Daarna trouwde ze en stichtte een gezin, maar bleef ook werken: eerst als lerares, daarna als politica. Ze werd zelfs gouverneur van een staat en is nu de President van India.

Waarom zou ik dan niet ook politicus kunnen worden, net als zij?

Waarom zou ik dat niet kunnen bereiken?

Ik kan het!

Deepa Jena met haar vriendin op het Holi-festival.

Manoranjan Malik – Een inspirerend succesverhaal

Door Archana Hariharan

Manoranjan Malik groeide op als de jongste van zes kinderen in een boerengezin in het dorp Arua (Odisha). Samen met zijn vader verkocht hij groenten. Hij was goed in rekenen en toonde al vroeg talent voor wiskunde. Om te helpen met de dagelijkse verkoop ging hij helemaal niet naar school, zelfs niet toen hij tien of elf jaar oud was. “Waarom niet, als je zo goed bent met cijfers?”, vroeg een klant hem eens.

Die zin was het keerpunt voor de jongen, die zich vervolgens direct inschreef in de 5e klas van een middelbare school in Odia. Na het afronden van de 10e klas werd hij in 2018 toegelaten tot Balashram, waar hij uitblonk in wiskunde en natuurwetenschappen.

Aanvankelijk had hij moeite met de Engelse taal, maar met de steun en liefde van zijn leraren overwon hij ook die uitdaging. Hij rondde zijn bachelor scheikunde af aan het Kendrapara Autonomous College en van 2023 tot 2025 volgde hij een masteropleiding scheikunde aan het Indian Institute of Technology (IIT) in Guwahati, Assam. In juni 2025 werd hij docent aan het Sri Chaitanya Educational Institute in Hyderabad, een vooraanstaande onderwijsinstelling.

Terugkijkend op zijn tijd bij Balashram zegt hij: “Wiskunde was altijd gemakkelijk voor mij. Het enige waar ik moeite mee had, was Engels. Maar de leraren en Swami’s moedigden me aan om voor de klas te spreken en hielpen me altijd om mijn zelfvertrouwen te vergroten. Dus werkte ik hard en concentreerde ik me volledig op Engels in klas XI. Door hard te werken werd ik beter. Het studeren van biologie, waar ik dol op was, hielp me ook om beter te worden in Engels.

Pas nadat ik Balashram had verlaten, besepte ik echt de waarde van alles wat ik daar had gekregen – de waarde van tijd, het belang van Kriya Yoga voor innerlijke rust, het eten en de leraren die veel meer deden dan alleen hun plicht en me zo hebben geholpen om te komen waar ik nu ben. Ik heb alles te danken aan Balashram.”

Manoranjan Malik voor het IIT, waar hij in 2025 zijn master in scheikunde behaalde.

Pantu Munda – Geen succes zonder hard werken

Door Archana Hariharan

Sinds de oprichting in 2004 heeft Hariharananda Balashram het leven van veel kinderen gevormd en veranderd. In het schooljaar 2024/2025 vierde de instelling haar 20-jarig jubileum. We spraken met een oud-leerling en delen hier met veel genoegen het verhaal van Pantu met jullie.

Een moeilijk begin

Toen Pantu's vader stierf, was hij nog een kleine jongen. Zijn moeder stond er plotseling alleen voor met vijf kinderen – drie zonen en twee dochters – en worstelde elke dag om te overleven in het dorp Buruhatu in het district Mayurbhanj. Ze werkte als dagloner in de wegebouw. Op een dag, terwijl ze op een bouwplaats in Pattamundai werkte, hoorde ze over Hariharananda Balashram en schreef ze Pantu daar in 2007 in.

Schooljaren en opleiding

Net als veel nieuwe leerlingen had Pantu in het begin heimwee. Hij staarde vaak verlangend uit het raam, in de hoop dat zijn moeder hem zou komen halen om hem mee naar huis te nemen. Maar na verloop van tijd maakte hij vrienden en werd de school een tweede thuis voor hem. Hij vond het vooral leuk om Odia en Engels te leren. Hij nam ook met evenveel enthousiasme deel aan kunstlessen als aan de verschillende sportactiviteiten. Hij was vooral fanatiek in atletiek, speerwerpen, voetbal, kabaddi en kho-kho. Een van zijn mooiste herinneringen komt uit het 9e leerjaar (de derde klas):

“Mijn favoriete lerares was Smt. Aradhana Mishra, onze lerares Odia. Ze was als een moeder voor me. Ze vroeg altijd of ik genoeg had gegeten en zorgde ervoor dat ik

goed gekleed was. Voor haar verjaardag schreef ik een gedicht voor haar en droeg dat voor tijdens de school-bijeenkomst – ze was zo blij! Het gedicht werd later zelfs gepubliceerd in Prajna Deepika.”

Pantu rondde zijn schoolopleiding in 2021 af, nadat hij de 12e klas had afgemaakt. In 2024 studeerde hij cum laude af met een bachelordiploma Engels aan het Kendrapara Autonomous College en sindsdien volgt hij een afstandsopleiding Engels aan de Utkal University.

Carrière en toekomst

Vastbesloten om op eigen benen te staan, volgde Pantu het advies van de schooldirecteur en de Swamiji's op en solliciteerde hij naar een functie bij de Indiase postdienst (Postal GDS). Om in aanmerking te komen, legde hij verschillende examens af, waaronder de CUET (Common University Entrance Test) en de CPET (Common Post Graduate Entrance Test).

“Op 1 november 2024 ben ik begonnen met mijn baan en nu ben ik hoofd van het plaatselijke postkantoor. De dorpsbewoners vragen me of ik al gegeten heb, hoe het met mijn familie gaat – ze geven echt om me. Ik heb me hier nooit een vreemde gevoeld.”

Tegenwoordig woont Pantu met zijn moeder in Bhubaneswar, waar hij werkt en tegelijkertijd zijn studies verder vervolgt.

Kernwaarden en levensvisie

Als je Pantu vraagt naar zijn overtuigingen, antwoordt hij rustig en zelfverzekerd: *“Ik laat nooit werk onafgemaakt achter – dat heb ik bij Balashram geleerd. Wat ik ook word in het leven, ik wil eerst en vooral een goed mens zijn. Geld is niet het belangrijkste. Als ik mijn familie gelukkig kan maken en anderen kan helpen, is dat genoeg.”*

Zijn doel is duidelijk: *“Op een dag wil ik een goede leraar Engels worden.”* Dankbaar voegt hij eraan toe: *“Ik kan nooit terugbetalen wat mijn school en Shri Gururji voor mij hebben gedaan. Maar ik kan wel een goed mens worden. Als mensen ons zien, moeten ze kunnen zeggen: dat is een leerling van Balashram.”*

We wensen Pantu Munda oprecht het allerbeste op zijn reis – dat hij zijn dromen mag verwezenlijken en een inspiratiebron voor velen mag worden.

Pantu tijdens een recent bezoek aan Balashram

Pantu met zijn vrienden (op de achtergrond)

BALASHRAM: EEN “THUIS” OM NAAR TERUG TE KEREN

Door Christine Schweinöster

Ze zijn zowel moeder- als vaderfiguren: de leraren van de Balashram Residential School in Odisha. Directeur Dr. Malya Nanda geeft een kijkje in de keuken van de school – en ook een klein beetje in het innerlijke leven van de 560 leerlingen.

Hier op Balashram mogen ze gewoon kind zijn – lekker buiten rennen en spelen, hun fantasie de vrije loop laten. Maar van binnen voeren ze vaak een stille strijd: tussen hun “oude” leven vol verlies en ontberingen en een “nieuw” bestaan dat nog steeds onwennig voelt.

De meesten van hen hebben hun moeder, vader of beide ouders verloren door ziekte en dood. De rest van de familie kan nauwelijks de basisbehoeften betalen om te overleven. Deze school is een reddingsboei – in ieder geval voor de 40 nieuwe kinderen die elk jaar aankomen, met een rugzak vol pijnlijke ervaringen.

Beetje bij beetje laten ze hun emotionele bagage los. Ze maken vrienden en beginnen zich hun toekomst opnieuw voor te stellen. Ze doen hun best op school, omdat ze weten dat dit een kans is die maar weinig mensen krijgen.

“Wees trots op je kind”, zeggen de leraren tegen de families. En tegen de kinderen zeggen ze: *“Vergeet niet waar je vandaan komt.”*

Balashram doet er bewust alles aan om ervoor te zorgen dat de leerlingen hun sociale achtergrond niet vergeten. Zo worden familieleden uitgenodigd voor belangrijke schoolfeesten en worden hun vaak moeilijke reizen gefinancierd.

Als de vakantie op 27 mei begint, reizen de meeste leerlingen terug naar huis. Daar worden ze opnieuw geconfronteerd met armoede, ontberingen en ellende – en vooral meisjes worden vaak teruggedrongen in oude tradities.

Eerst een goede opleiding, dan trouwen en afhankelijk zijn van je man

“We willen niet trouwen”, vertellen de meisjes aan ons, de Europese vrouwen die naar de school zijn gekomen voor een interview. En daar is een goede reden voor. De leerlingen weten dat het betekent dat ze hun eigen carrièreplannen moeten opgeven en thuis moeten blijven om voor het gezin te zorgen.

Maar juist nu zitten ze vol energie en zijn ze bezig hun onafhankelijkheid op te bouwen door middel van een solide opleiding en een toekomstige baan.

Swami Karunanandaji (HIH Oostenrijk) Swami Divyaswarupanandaji (PM) en Christine Schweinöster, voor de hoofdingang van PM – de HIH-partnerorganisatie die de school beheert.

Manaswini Dash geeft sinds 2010 les op de Balashram basisschool.

Volgens dr. Malya Nanda valt de helft van alle jonge vrouwen boven de 18 jaar na het verlaten van Balashram terug in de oude traditionele rollen, ook al wilden ze eigenlijk studeren of verpleegster of lerares worden.

Hij geeft echter niet snel op. Als hij hoort dat de leerling is getrouwd, probeert hij contact met haar op te nemen. In de afgelegen gebieden van Odisha is dit een buitengewoon moeilijke opgave, vooral wanneer de familie elk contact blokkeert.

“Dan verdwijnt het meisje gewoon uit ons leven en horen we niets meer van haar”, legt de directeur uit, terwijl hij vertelt hoe een oud-leerling ooit bij hem terugkwam. Met tranen in haar ogen legde ze uit dat ze een grote fout had gemaakt door te trouwen, omdat ze niet meer kon studeren.

Dit versterkte alleen maar de toewijding van de directeur om vooral die meisjes te steunen die thuis geen aanmoediging krijgen om een onafhankelijk leven te leiden.

De “sociale kloof” is een grote zorg voor de directeur

“Maar ook jongens moeten vaak worstelen met de tegenstrijdige plannen van hun familieleden”, legt de directeur uit. Op dit moment doet hij er alles aan om een jongen op te sporen die niet is teruggekomen nadat hij naar huis was gegaan voor de vakantie.

Houdt zijn familie hem tegen? Is hij misschien het slachtoffer geworden van kinderarbeid of uitbuiting, of is hij in de drugswereld terechtgekomen? *“Niemand weet het”*, zegt dr. Malya Nanda – en het is duidelijk hoezeer zulke incidenten op hem drukken.

“Het ondersteunen van de leerlingen in alle aspecten van hun leven houdt niet automatisch op bij het afstuderen”, benadrukt hij. Hij en zijn team helpen niet alleen bij het zoeken naar een baan, maar ook bij het vinden van mogelijkheden voor vervolgonderwijs.

Wat het meest opvalt op de school: de respectvolle manier waarop iedereen met elkaar omgaat

Binnen in het schoolgebouw is het muisstil in februari – het is tentamentijd. Een deur gaat zachtjes open en jongens en meisjes komen rustig naar buiten. De opluchting is van hun gezichten af te lezen. Goede cijfers halen is belangrijk voor hen.

Maar wat ze op Balashram krijgen, gaat veel verder dan alleen goede cijfers. Het is een levensschool waar morele waarden de basis vormen. Een sterk verantwoordelijkheidsgevoel wordt bijgebracht door middel van projecten als *“Hoe maak je de omgeving gelukkig”* of *“Hoe red je het milieu”*. We lezen hierover op posters aan de muren terwijl we door de gangen van de school lopen en een kijkje nemen in de klaslokalen.

De leerlingen bereiden zich voor op hun eindexamens.

De schooldirecteur presenteert de projecten van de leerlingen over "Hoe het milieu te redden".

We zien bijvoorbeeld een goed uitgerust computerlokaal en een natuurkundelokaal dat nieuwsgierigheid en liefde voor experimenteren opwekt. Daar zijn onlangs tools en manieren voor waterzuivering en afvalverwerking ontwikkeld.

In de beeldende kunstvakken is er net zoveel creativiteit. Er worden wedstrijden gehouden om leerlingen te helpen hun persoonlijkheid te ontwikkelen en te versterken. *"Een goede balans tussen competitie en solidariteit is belangrijk"*, benadrukt de directeur voordat hij ons meeneemt naar de schooltuin, waar kleine handjes groenten hebben geplant.

Een eindje verderop horen we vrolijke kinderstemmen over het schoolplein galmen.

En wij als Europese bezoekers beseffen: **deze plek is een bron van inspiratie voor grote dromen.**

Tijdens de ouderavonden (zoals hier te zien in oktober 2024) delen moeders en vaders hun vreugde en dankbaarheid voor de nieuwe kansen in het leven van hun kinderen.

BIJ BALASHRAM ZIJN DE FEESTEN VAN GROOT BELANG

Vooraf Diwali, het Lichtfestival, neemt een speciale plaats in. Het wordt geïntegreerd in vakken als kunst, verhalen vertellen en gezamenlijke rituelen, waardoor het een diepere betekenis krijgt voor de leerlingen.

Door deze gemeenschappelijke feesten en speelse activiteiten worden hun culturele identiteit en gevoel van verbondenheid versterkt. Ze helpen de kinderen om banden te smeden, zelfvertrouwen te krijgen en met plezier deel te nemen aan het schoolleven.

Hieronder deelt Tejaswari Kanhar haar ervaringen met het Diwali-festival:

Dit jaar hebben wij, de leerlingen van het vierde leerjaar, Diwali gevierd met onze leraren, vrienden en alle vrijwilligers. We weten allemaal dat Diwali, ook bekend als Deepavali of het Lichtfestival, een hindoeïstisch festival is dat de overwinning van het goede over het kwade symboliseert. Op deze dag keerde Lord Rama terug naar Ayodhya nadat hij de demon Ravan had verslagen. We aanbid-den ook de godin Laxmi voor zegeningen en voorspoed. We hebben onze kamer in het internaat schoongemaakt en versierd met Rangoli (patronen gemaakt van gekleurd poeder, bloemblaadjes of rijstpasta, die op de vloer worden gelegd of geschilderd) en klei-lampjes. Leraren en leerlingen wisselden snoepjes uit. Na de viering aten we prasad en nog meer snoep. Het was een hele mooie dag voor mij.

Tejaswari Kanhar – bij Balashram bekend en geliefd als een ‘hartelijk meisje dat zich heel goed heeft ontwikkeld’ – vertelt ook over haar leven en toekomstplannen:

Ik zit hier nu in de vierde klas (groep 6) en ik ben trots om deel uit te maken van de Balashram familie. Toen ik voor het eerst naar school kwam, was ik erg bang en verlegen, maar beetje bij beetje verdween mijn angst. Ik heb liefde en affectie gekregen van iedereen. Nu ben ik erg gelukkig. Ik vind mijn school echt leuk. De leraren, de Swamiji's en alle anderen geven echt om ons. Ik vind het leuk om met mijn vrienden te spelen, te dansen en kunst te maken. Mijn favoriete vakken zijn Engels, informatica en Hindi. Ik ben dol op het lezen van verhalenboeken en doe altijd mee met onze school-evenementen. Als ik groot ben, wil ik lerares worden. Ik wil leerlingen lesgeven op een manier die alles gemakkelijk voor hen maakt, zodat ze geen moeite hebben op school. En ik wil dat mijn lessen de leerlingen helpen om goede burgers te worden. Lerares zijn is zo geweldig omdat je daarmee de samenleving ten goede kunt veranderen.

EEN BEZOEK AAN DE BOEKENBEURS – EEN BOEKENLIEFHEDER VERTELT HAAR VERHAAL

Banya Malik staat op school bekend als een ‘rustige, vriendelijke, aandachtige en leergierige leerling’.
Omdat ze vooral van boeken en muziek houdt, keek ze erg uit naar dit uitstapje, dat ze zelf als volgt beschrijft:

In december 2024 ging ik met mijn klasgenoten en een paar oudere leerlingen naar de boekenbeurs in Bhubaneswar. Zolang ik me kan herinneren, ben ik dol op lezen, dus ik keek erg uit naar dit uitstapje!

Er waren zo veel boeken op de boekenbeurs! Sommige vertelden spannende verhalen, terwijl andere verschillende

onderwerpen behandelden. Onze leraren adviseerden ons om boeken te kiezen die iets waardevols of belangrijks voor het leven leren. Dus ik begon altijd met het lezen van de

tekst op de achterkant – dat heet de ‘blurb’ (korte samenvatting of beschrijving van een boek, meestal te vinden op de achterkant of binnenin de stofomslag) – en besloot dan welk boek ik wilde hebben. Uiteindelijk kreeg ieder van ons twaalf boeken!

Er waren ook kraampjes met mooie spullen zoals briefpapier, boekenleggers en kleine leeslampjes. Ik stelde me voor hoe leuk het zou zijn om ‘s avonds in bed te lezen met zo’n lampje. Er waren ook enkele auteurs en uitgeverij aanwezig – dat vond ik echt spannend!

Die dag voelde ik me zo gelukkig en tevreden!

Het was gewoon geweldig dat we naar de boekenbeurs mochten. Volgend jaar wil ik zeker weer gaan – en nog meer boeken kopen!

Banya Malik (midden) geniet met haar vrienden van de boekenbeurs in Bhubaneswar.

Banya Malik, een leerling uit groep 8, heeft ook veel talent voor kunst. Deze tekening met de titel “Red Moeder Aarde” is een van haar creaties.

Tijdens de viering van de Dag van de Vriendschap in Balashram, Banya Malik rechts vooraan.

Een grote aanwinst voor HAND IN HAND: ARCHANA MA EN HAAR TEAM

afgestudeerden van Balashram werken nu voor HAND IN HAND

De afgelopen twee jaar heeft Archana Hariharan gewerkt als informatievoorzitter voor de PRAJNANA MISSION (PM) en HAND IN HAND (HIH). In deze korte tijd – en volledig op vrijwillige basis – is ze een onmisbare steun geworden voor HIH. Dankzij de onvermoeibare inzet van Archana Ma – zoals ze door iedereen liefkozend wordt genoemd – heeft de communicatie over het project een nieuw niveau bereikt. Onze HAND IN HAND-filmmaker, Ilse Nürnberg, had het volgende gesprek met deze warme en inspirerende vrouw, die samen met haar team – twee afgestudeerden van Balashram – een grote aanwinst is geworden voor HIH.

Kun je ons iets vertellen over je achtergrond?

Pranam. [een traditionele, respectvolle Indiase begroeting] Ik kom uit India, om precies te zijn uit Chennai (vroeger bekend als Madras), in de zuidelijke staat Tamil Nadu. Daar ben ik opgegroeid en heb ik mijn school en bachelorstudie afgerond. In 1996 ben ik naar Bengaluru (toen nog Bangalore) verhuisd om mijn masterstudie in Management te volgen – en sindsdien woon ik hier. Hoewel Tamil mijn moedertaal is, is Kannada nu mijn ‘vadertaal’ geworden!

Ik heb het grootste deel van mijn professionele leven in marktonderzoek gewerkt – eerst een paar jaar in fulltime functies en later vele jaren als freelancer of parttime consultant. Tegenwoordig run ik een klein boetiekbedrijf dat onderzoeks- en adviesdiensten aanbiedt.

Op persoonlijk vlak woon ik samen met mijn man, Kaushik, die als software-architect werkt, en onze twee kinderen, Nandita en Siddharth. Beiden studeren nu aan de universiteit – mijn dochter studeert volgend jaar af in handelswetenschappen en mijn zoon is dit jaar begonnen met zijn ingenieursstudie. Ik voel me echt gezegend met zo’n ondersteunende familie die me zelden iets geeft om me zorgen over te maken.

Ik hou van werken en leren – beide vormen een essentieel onderdeel van mijn leven. In mijn vrije tijd geniet ik van rustige momenten: me verliezen in een goed boek, cryptische kruiswoordpuzzels of sudoku’s oplossen, of spirituele teksten bestuderen. Ik hou van de natuur – zowel de zee als de bergen – en natuurlijk van een kopje chai met oude vrienden. Als gezin genieten we van uitstapjes naar rustige plekken, ver weg van de gebruikelijke toeristische routes. Ik heb altijd geloofd in kwaliteit boven kwantiteit en voel me het meest op mijn gemak in een kleine kring van goede vrienden. Mensenmassa’s vermijd ik liever zoveel mogelijk.

Hoe ben je begonnen met het humanitaire werk van PRAJNANA MISSION en HAND IN HAND?

Het moet goddelijke voorzienigheid zijn geweest dat we in oktober 2017 nieuwe burens kregen in ons appartementencomplex. Toen ik hen ging begroeten en hen een welkomstkopje thee aanbood, viel mijn oog op een grote foto van Mahavatar Babaji in hun woonkamer. Eerder dat jaar had ik het

Het toegewijde PM/HIH-projectcommunicatieteam (van links naar rechts): Sandeep Baba, Swami Sugitanandaji, Archana Ma en Jagannath Baba.

Archana Ma met haar liefdevolle en ondersteunende familie.

voorrecht gehad om Babaji's beroemde grot te bezoeken. Dat was het begin van vele gesprekken.

Mijn buurvrouw vertelde me dat ze een jaar eerder door de Prajnana Mission was ingewijd in Kriya Yoga.

Omdat ik nogal sceptisch ben, ben ik de website van de Prajnana Mission gaan bekijken. Ik voelde me vooral aangetrokken tot de foto van Shri Gurudev Paramahansa Hariharanandaji. Nu weet ik dat het dankzij deze grootse monnik is dat de humanitaire activiteiten van PM en HIH zijn begonnen. Al snel voelde ik dat ik deze organisatie beter wilde leren kennen.

Omdat ik naast mijn gezin en werk wat vrije tijd had – en mijn freelancewerk me flexibiliteit gaf – bood ik aan om te helpen waar dat nodig was. Ik hielp hier en daar, vooral met systeemgerelateerd of documentatiewerk, afhankelijk van wat er nodig was.

Swami Divyaswarupanandaji, de algemeen secretaris van PM, was zo vriendelijk om ons kansen te geven voor seva (onbaatzuchtige dienstbaarheid). Na een tijdje begon ik te helpen met wat redactiewerk voor het tijdschrift Sthita Prajna – en op deze manier leidde de ene kans voor seva op natuurlijke wijze tot de andere.

Dus je werkt als vrijwilliger?

Ja, ik probeer te helpen waar ik kan. Het geeft me een diep gevoel van voldoening en vreugde. Voor mij betekent geluk iemand anders gelukkig maken – niet het bezitten van dingen die je met geld kunt kopen.

Wat is precies je rol?

Binnen HIH ondersteun ik de communicatieactiviteiten: ik help bij het documenteren van belangrijke gebeurtenissen en ontwikkelingen, waaronder ook de dagelijkse gang van zaken, en deel deze met het HIH-team, indien mogelijk met bijpassende foto's. Deze rapporten en maandelijkse nieuwsbrieven worden door ons team hier opgesteld en, na beoordeling en goedkeuring door de algemeen secretaris, doorgestuurd naar de HIH-teams in Europa en de VS.

Hoe wordt het werk uitgevoerd? Heb je een team??

Ja, het is echt teamwerk – het werkt alleen als we allemaal samenwerken!

Er was een duidelijke behoefte aan betere communicatie, zowel vanuit Balashram als vanuit de gezondheidscentra. Voor de gezondheidscentra waren er al statistische gegevens beschikbaar, die gemakkelijk konden worden gebruikt voor rapportage. Daarnaast hielden we contact met de respectievelijke hoofden voor speciale evenementen of actuele updates.

Op school is er echter altijd zoveel te doen dat de grootste uitdaging was om alle belangrijke activiteiten en evene-

menten regelmatig en betrouwbaar vast te leggen.

Tijdens mijn bezoek aan Balashram in juni 2024 kwamen we tot de conclusie dat de beste verslaggevers degenen zijn die er daadwerkelijk wonen! Daarom spraken we met Swami Sugitananda Giri, die verantwoordelijk is voor de dagelijkse gang van zaken in Balashram. Hij stelde ons voor aan twee ouderejaarsstudenten die hun schoolopleiding daar hadden afgerond en nu hun bacheloropleiding volgden, terwijl ze nog steeds in het hostel van Balashram woonden. Een van hen was erg gepassioneerd door fotografie en videografie, terwijl de ander zich richtte op het schrijven van verslagen.

Om hun werk aan te vullen geeft de directeur, Swami Bodhatmananda Giri (Dr.) ook regelmatige maandelijkse updates. Met de informatie uit al deze bronnen werd het veel gemakkelijker om de maandelijkse rapporten te controleren en samen te stellen.

Aanvankelijk was dit een experiment. We vroegen ons af of de foto's aan de gewenste kwaliteit zouden voldoen en of de verslagen op tijd zouden binnenkomen, gezien de academische verplichtingen van de studenten. Maar onze zorgen bleken al snel ongegrond: de verslagen kwamen stipt op tijd binnen, de foto's waren uitstekend en het team werkte fantastisch goed samen.

Welke moeilijkheden of plezier ervaar je in dit werk?

Er zijn helemaal geen moeilijkheden. Ik ben dankbaar en blij dat ik deze kleine verantwoordelijkheid heb gekregen en ik geniet echt van wat ik doe. Ik verwelkom elke nieuwe kans om nog meer bij te dragen aan deze nobele projecten.

Wat betekent het voor jou persoonlijk om voor PM/ HIH te werken? Heeft het je leven verrijkt?

Ja, op een heel diepgaande manier. Het maakt me blij en nederig dat ik op een kleine manier deel uit kan maken van deze prachtige reis, waarbij zoveel goedhartige mensen van over de hele wereld Balashram en de gezondheidscentra blijven steunen.

Wat kunnen we volgens jou doen om het werk van de missie te steunen?

Gewoon blijven doen wat we kunnen – zoals het motto zegt: elke druppel telt en kan een verschil maken, een positief verschil! De visie is duidelijk, het geloof is sterk en de wil om te handelen is er – en daarmee zullen God en de Goeroes ervoor blijven zorgen dat alles zich ontvouwt zoals het bedoeld is.

Het ligt mij vooral na aan het hart om de twee verslaggevers van Balashram aan het woord te laten – zonder hen zouden we HIH niet kunnen steunen zoals we dat nu doen.

Pranam. Mijn naam is Jagannath Soy.

Ik behoor tot de Kolha-stam en kom uit het dorp Ranibhol in het district Mayurbhanj. We zijn een gezin van vijf personen en landbouw is ons traditionele beroep.

Ik werd in 2006 toegelaten tot de Hariharananda Balashram als onderdeel van de derde lichting, toen ik nog heel jong was. Op school was ik een gemiddelde leerling. Tijdens de vakanties, terwijl anderen naar huis gingen om tijd met hun familie door te brengen, bleef ik achter in Balashram. Die tijd is me bijzonder dierbaar omdat ik erg close was met de Baba's en Mama's [liefdevolle termen voor de leraren en verzorgers]. Ik zit nu in het tweede jaar van mijn bacheloropleiding economie. Na mijn studie wil ik me voorbereiden op verschillende toelatingsexamens voor administratieve functies. Ik ben erg geïnteresseerd in kantoor- en computergerelateerd werk en in mijn vrije tijd houd ik van tuinieren. Ik ben begonnen met fotograferen voor HAND IN HAND omdat veel van mijn mooiste herinneringen verbonden zijn met Balashram en ik elke hoek van deze plek op mijn duimpje ken. Dit helpt me om de belangrijke gebeurtenissen en activiteiten beter vast te leggen en te documenteren. Het is dankzij de genade van God en onze Goeroes dat ik het afgelopen jaar de kans heb gehad om HAND IN HAND te ondersteunen met foto's, video's en verslagen vanuit Balashram. In de toekomst hopen we nog meer energie te steken in het verbeteren van de kwaliteit van onze foto's en video's, om de wereld te laten zien hoe prachtig en bijzonder Balashram werkelijk is.

Pranam aan iedereen. Mijn naam is Sandeep.

Ik kom uit een dorp in het district Jajpur in Odisha dat vaak door overstromingen wordt getroffen.

Vanwege die moeilijke omstandigheden werd ik toegelaten tot de Hariharananda Balashram. Ik ben de jongste van drie kinderen. Mijn vader heeft een klein cateringbedrijf, dat nauwelijks genoeg opbrengt om ons gezin te onderhouden. De Balashram is voor mij veel meer geworden dan alleen een thuis. Zelfs tijdens de vakanties verlangde ik ernaar

om terug te keren, omdat het gevoel van familie en verbondenheid dat ik daar voelde nog sterker was dan thuis. Als ik vandaag de kinderen met zoveel blijdschap zie dansen, word ik herinnerd aan mijn eigen jeugd hier – en vervult het me met een zacht gevoel van nostalgie over hoe snel de tijd voorbijgaat.

Mijn opleiding bij Balashram heeft me echt veranderd. Ik haalde meer dan 95% voor zowel mijn examens van klas 10 als klas 12. Mijn leraren waren erg zorgzaam – niet alleen wat mijn studie betreft, maar moedigden me ook aan om deel te nemen aan buitenschoolse activiteiten. En dat leverde me de liefde en het respect op van mijn leraren en van mijn jongere en oudere medeleerlingen.

Ik zit nu in het laatste jaar van mijn bachelor politicologie in Cuttack, Odisha. Ik heb voor deze studie gekozen omdat die goed aansluit bij mijn droom om bij de overheid te gaan werken – een beroep dat mij meer fascineert dan alle andere. Ik vind het leuk om evenementen te organiseren en heb een grote interesse in leren, sport en reizen.

Door mijn werk bij HAND IN HAND heb ik een creatieve uitlaatklep gevonden in fotografie en heb ik inspirerende mensen kunnen ontmoeten – elke ontmoeting was verrijkend. Het afgelopen jaar heb ik HAND IN HAND ondersteund door foto's, video's en schriftelijke verslagen te maken over de verschillende activiteiten in Balashram. Dit werk geeft me veel voldoening en heeft me geholpen om zowel mijn vaardigheden als mijn perspectief te ontwikkelen.

Voor de toekomst hopen we ons werk voor HAND IN HAND te blijven verbeteren en elke kans te benutten om de kwaliteit van onze bijdragen te verhogen.

Sandeep tijdens zijn schooltijd, bij het in ontvangst nemen van een prijs in een spreekwedstrijd.

25 JAAR HARIHARANANDA CHARITATIEVE GEZONDHEIDSCENTRA (HCHC) Een kwart eeuw van onbaatzuchtige liefde in actie

Op 28 februari 2025 werd het jubileum feestelijk gevierd met een speciale ceremonie in het HCHC in Jagatpur. Onder de eregasten bevonden zich Paramahansa Prajnananandaji en Peter van Breukelen, de grondleggers van HAND IN HAND, samen met vele vooraanstaande persoonlijkheden uit Odisha, waaronder Dr. Mukesh Mahaling, minister van Volksgezondheid en Gezinswelzijn; S. Bhartruhari Mahatab, lid van de Lok Sabha (het Indiase Lagerhuis); S. Souvic Biswal, lid van de Wetgevende Vergadering; en Dr. Prasant Kumar Hota, hoofd van de districtsgezondheidsdienst.

25 jaar HCHC staat voor 25 jaar hoop, mededogen en genezing. Wat begon als een visie – het bieden van gratis medische hulp aan mensen in nood – is uitgegroeid tot een uitgebreid netwerk van zorg, professionaliteit en menselijkheid. De viering herinnerde alle betrokkenen eraan dat echte genezing veel verder gaat dan medicijnen: het begint waar kennis, competentie en mededogen samenkomen.

Sinds 2000 gezondheidszorg bieden aan mensen in nood

Sinds hun oprichting in 1999/2000 hebben de gezondheidscentra van HCHC zich ten doel gesteld om medische hulp te bieden aan mensen zonder toegang tot gezondheidszorg – gratis en met volledige toewijding. Inmiddels zijn er vijf gezondheidscentra opgericht in structureel zwakke en door armoede geteisterde regio's. Tot op heden zijn daar ongeveer 1,9 miljoen patiënten behandeld.

Meer dan 30 artsen – waarvan velen vrijwilligers – bieden een breed scala aan gezondheidszorgdiensten aan in de HCHC centra:

- **Algemene medische en tandheelkundige zorg** in Balighai (district Puri) en Bhishindipur (district West Medinipur)
- **Homeopathische behandelingen** in Bhishindipur, Athagarh en via het Village Health Project (VHP) in Arua
- **Ayurvedische en homeopathische geneeskunde** naast conventionele behandelingen in HCHC Balighai
- **Uitgebreide medische zorg** in HCHC Jagatpur, dat zich sinds de opening in februari 2014 heeft ontwikkeld tot een moderne kliniek. Elke dag komen hier 200 tot 300 mensen uit de regio voor essentiële medische zorg – van algemene geneeskunde tot chirurgie, kindergeneeskunde, gynaecologie, tandheelkundige zorg en andere vitale diensten.

Uitnodiging voor de viering van het 25-jarig bestaan van het HCHC

Paramahansa Prajnananandaji, oprichter van PM, verwelkomt de eregasten, onder wie Peter van Breukelen, die 25 jaar lang voorzitter van HIH is geweest.

Veel bezoekers bij de viering.

Vooruitgang en ontwikkeling in het jubileumjaar

Het jaar 2024/25 stond in het teken van de modernisering en uitbreiding van de diagnostische en therapeutische mogelijkheden:

- **Verbeterde tandheelkundige behandelingen:**

Sinds juli 2024 maakt een moderne tandheelkundige lichtuit-hardingsmachine nauwkeurigere vullingen en betere verlichting tijdens tandheelkundige ingrepen mogelijk.

- **Uitgebreide laboratoriumdiagnostiek:**

Sinds februari 2025 is een nieuwe elektrolytenanalysator in gebruik, waardoor de nauwkeurigheid en efficiëntie van laboratoriumonderzoeken aanzienlijk zijn verbeterd.

- **Moderne hormoon testen:**

Een immunoassay-analysator maakt nauwkeurige metingen van schildklierhormonen (T3, T4, TSH) mogelijk.

- **Geplande verbetering van diabetesmonitoring:**

De geplande aanschaf van een HbA1c-apparaat maakt een nauwkeurigere monitoring van de metabole waarden bij diabetespatiënten mogelijk.

- **Echografische diagnostiek:** Sinds mei 2025 wordt er een 2D-echografie-apparaat gebruikt – een belangrijke stap in de cardiologische diagnostiek. Het apparaat werd in 2024 aangeschaft. Het gebruik van echografieapparatuur in India is echter niet eenvoudig, omdat het gebruik ervan streng gereguleerd is. Echografieapparaten kunnen namelijk worden gebruikt om het geslacht van een foetus te bepalen – iets wat volgens de Indiase wet verboden is, en met goede reden: De regering wil een einde maken aan een ernstig maatschappelijk probleem, namelijk het gericht aborteren van vrouwelijke foetussen (vrouwelijke foeticide).

De zogenaamde PCPNDT-wet stelt strenge registratie-eisen aan alle faciliteiten en apparaten die kunnen worden gebruikt voor prenatale diagnostiek. Het kan vele maanden duren vanaf het moment van aanvraag tot de afgifte van de registratievergunning, en zonder deze goedkeuring mag geen echografieapparatuur worden geïnstalleerd, laat staan gebruikt.

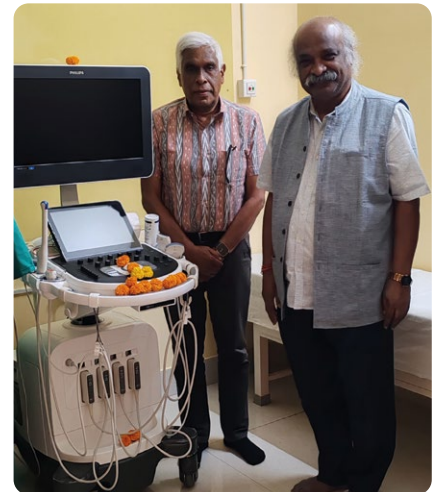
Bovendien mogen alleen bevoegde artsen met erkende kwalificaties het apparaat bedienen, en ook voor hen is registratie verplicht. Na registratie is het gebruik van dit apparaat onderworpen aan tal van andere verplichtingen, waaronder maandelijkse rapportage aan de bevoegde autoriteit. Het registratiecertificaat moet in de kliniek worden opgehangen. HCHC Jagatpur ontving dit in mei 2025.

Het gebruik van echografieapparatuur in India is streng gereguleerd om te voorkomen dat er alleen abortussen worden gedaan bij vrouwelijke foetussen.

Paramahansa Prajnananandaji met dr. Prasant Kumar Hota, die vanaf dag één als vrijwilliger voor het HCHC werkt.

Inhuldiging van het nieuwe echografie-apparaat: Dr. Prakash Mishra (links) en Dr. Purna Chandra Mohapatra

In het boekjaar 2024/25 is dankzij uw donatie een 3p-elektrolytenanalysator aangeschaft.

Samenwerking tussen het HCHC in Arua en het LV Prasad Eye Institute (LVPEI)

Het doel van deze samenwerking, die in 2024 tot stand kwam, is om hoogwaardige oogzorg te bieden aan mensen in de plattelandsgebieden van Odisha.

Ook Balashram heeft van deze samenwerking geprofiteerd. Van 11 tot 13 januari 2025 en op 4 februari 2025 heeft het LVPEI-team oogonderzoeken uitgevoerd bij ongeveer 600 leerlingen. Negenentwintig leerlingen kregen een bril, sommigen werden ter plaatse behandeld en een paar werden doorverwezen naar Bhubaneswar voor verder onderzoek.

De kinderen worden geregistreerd voor hun oogcontrole.

De leerlingen van Balashram krijgen een ayurvedische immuunversterker.

Holistische gezondheid en preventie

Bij HCHC Balighai werd besloten om yogatherapie in te voeren om een holistische component aan de medische zorg toe te voegen.

Op 6 april 2025 kregen alle leerlingen van Balashram ook een 'Ayurvedische immuunboosters' om hun immuunsysteem op natuurlijke wijze te versterken.

KUNST EN CULTUUR TER ONDERSTEUNING VAN HAND IN HAND

Twée muzikanten zingen en spelen voor de kinderen van Balashram

Door Mette Koivusalo

Een van hen is Julia Steber, die al sinds haar kindertijd met muziek bezig is: ze speelt piano en gitaar en schrijft haar eigen muziek. De andere muzikant is Swami Svatanttranandaji, die harmonium speelt en het liefst spirituele muziek zingt.

Julia woont met haar gezin in Duitsland, terwijl Swamiji in het Kriya Yoga Centrum in Tattendorf, vlakbij Wenen, Oostenrijk, woont. Samen hebben ze hun krachten gebundeld en organiseren ze sinds 2014 benefietconcerten. “Wat is er mooier dan geld inzamelen voor de kinderen van de Indiase Balashram School in Odisha?”, vragen ze enthousiast, en dat is ook precies het gevoel dat ze overbrengen op hun publiek.

Soms worden ze vergezeld door andere muzikanten en creëren ze een interactieve sfeer die hun publiek aanmoedigt om mee te zingen. Ondertussen zijn muzikale bijdragen van andere artiesten een vast en gewaardeerd onderdeel geworden van de seminars in Tattendorf. De twee vrouwen hebben echt de weg vrij gemaakt voor deze ontwikkeling.

Julia en Svatanttranandaji hebben in eerdere jaren ook opgetreden met de getalenteerde muzikanten Christian Weiss (tabla) en Kevin Hume. Julia's echtgenoot Marcus Noichl was daarbij ook actief betrokken. Samen met hem trad Julia op tijdens benefietconcerten in heel Duitsland, waar ze het publiek betoverde met haar prachtige stem.

Julia's eigen composities worden gecombineerd met spirituele liederen van andere auteurs. Veel van de stukken zijn muzikale interpretaties van heilige mantra's, uitgevoerd op een vrolijke en opbeurende manier. De artieste heeft twee CD's opgenomen, waarvan één samen met Swami Svatanttranandaji. Alle nummers zijn ook beschikbaar op SoundCloud en op de website www.julia-steber.de/mantra-klang. Iedereen is welkom om mee te zingen en te genieten. Een deel van de opbrengst van de cd-verkoop gaat naar HAND IN HAND.

Onze oprechte dank voor deze geweldige steun aan Balashram!

Swami Svatanttranandaji en Julia Steber hebben vele concerten gegeven ter ondersteuning van Balashram.

De wonderlijke wereld van kunstenares Petra von Langsdorff

Door Christine Schweinöster

Voor de in Hamburg geboren kunstenares betekent schilderen een diepe duik in de ziel. De opbrengst van haar geveilde schilderijen gaat naar HAND IN HAND.

Uiterlijk is deze vrouw een en al energie – op haar negentigste is ze nog steeds bezig met het plannen van projecten. Maar innerlijk oefent ze zich door middel van Kriya Yoga in het loslaten van alle wereldse zaken – waarbij ze

inspiratie put uit verschillende religies. Ze is immers al 25 jaar moderator van een ‘interreligieuze dialoog’ in een protestantse kerk in Hamburg. De metropool is immers een smeltkroes van verschillende geloofsovertuigingen. De kunstenares wil met haar schilderijen uitdrukken dat alle religies in wezen één zijn. Haar doeken zijn verweven met talloze verhalen.

“Het gaat altijd om boodschappen die ik in religies vind – boodschappen die bewaard moeten blijven”, legt de kunstenares met veel charme uit tijdens haar tentoonstellingen.

Carrière – en vervolgens een afdaling naar de diepten van het leven

Petra von Langsdorff was ooit een veelgevraagde illustrator voor de opkomende Duitse televisie-industrie. Vanaf 1956 tekende ze decorontwerpen voor sprookjes zoals *De kleine zeemeermin*, voor educatieve video's en voor schooltelevisieprogramma's. Maar op een dag had ze genoeg van luxe, prestige en hoge inkomsten – en richtte ze zich in plaats daarvan op kunstzinnige therapie, die ze beoefende in een weeshuis en met kankerpatiënten. Maar ze wilde ook de uitgestotenen van de samenleving helpen en richtte samen met haar levenspartner Amandus **‘Werkhaus GmbH’** op, een bedrijf met vestigingen in Hamburg en op het platteland. Het echtpaar zorgde voor hamsteraars, alcoholisten, drugsverslaafden, verwaarloosde kinderen, prostituees, daklozen en ex-gedetineerden. *“We gingen van het ene probleem naar het andere, sliepen zelf heel weinig en leefden met het absolute minimum”,* vertelt de in Hamburg geboren vrouw glimlachend. *“Het was een goede training voor het leven, en ik zou het niet willen hebben gemist.”* Via **Amnesty International** begon ze ook te werken met kindsoldaten uit Sierra Leone – samen met hen tekende en exposeerde ze kunst.

Een privémuseum voor religies – met haar werken

Mecklenburg is voor haar een tweede thuis geworden. De afgelopen twintig jaar bracht ze de warmere maanden door met schilderen in een prachtig oud landhuis in Bobzin. En hier zal in 2026 een **particulier ‘Museum voor Interreligieuze Dialogen’** worden opgericht, waar de interreligieuze schilderijen van Petra von Langsdorff te zien zullen zijn. Bezoekers kunnen daar zelfs de kunstenaar aantreffen terwijl ze haar vele symbolen en mythische figuren schildert. Ze is van plan haar werken na te laten aan de *Kriya Yoga Association Hamburg*, omdat Kriya Yoga haar ‘heel gelukkig’ maakt. De opbrengst van geveilde werken gaat al naar *HAND IN HAND*. En omdat de essentie van religieuze schilderkunst ‘volledig zonder ego’ is, zijn de originele schilderijen onverkoopbaar. In plaats daarvan worden ‘individueel bewerkte kopieën’ geveild.

“Er zijn uitspraken die alleen schilderkunst kan doen. Sommige van mijn werken kosten tientallen jaren om te maken – en zelfs dan zijn ze nooit helemaal af.”

– Petra von Langsdorff

Petra von Langsdorff schildert meestal op een landgoed in Bobzin (zie foto), maar af en toe ook in het openbaar – zoals hieronder te zien is, buiten de tentoonstelling ‘Documenta 2022’ in Kassel.

EEN NIEUW LEVEN

of: waarom er dit jaar geen nieuwsbrief was

Door Kriemhild Leitner

Een reis naar India die gepland was als een kort verblijf, maar uitgroeide tot een ontmoeting met het leven zelf. Temidden van ziekte, medeleven en grenzeloze zorg ervoer ik wat het werkelijk betekent om deel uit te maken van een wereldwijde familie, om deel uit te maken van HAND IN HAND.

Een reis die alles veranderde

Holi is een viering van de lente – van de nieuwe bloei in het warme licht van de zon als de winter voorbij is. Het viert de overwinning van het goede over het kwade. Dit jaar viel het festival op 14 maart – precies een maand nadat ik aan mijn zorgeloze reis naar India was begonnen. Ik had eigenlijk gepland om tegen die tijd alweer op weg naar huis te zijn. Maar slechts een paar dagen na mijn aankomst was niets meer hetzelfde. Holi, dat een nieuw begin in de jaarlijkse cyclus markeert, kreeg voor mij een veel diepere betekenis: een nieuw leven – het begin van een nieuw leven. Ik geloof dat dat het is wat op deze dag gevierd wordt met zoveel uitbundigheid en in die stralende lentekleuren.

Op weg naar genezing

De eerste dagen na mijn aankomst in Odisha was ik druk bezig met fotoshoots in Balashram en HCHC Jagatpur, samen met fotografe Agnes Ackerl, de jongste dochter van onze penningmeester bij HAND IN HAND in Oostenrijk. Daarna sloten we ons aan bij de 'Prachi Walk', een zeven-daagse trektocht door de dorpen langs de Prachi-rivier, die door droogte wordt bedreigd. Dit is stap voor stap een helende reis – voor de natuur en voor ons mensen.

We vertrokken vroeg in de ochtend. Na elf kilometer pauzeerden we voor het ontbijt terwijl we genoten van de strakblauwe lucht boven ons. Er leek niets aan de hand. Ik vond het alleen vreemd dat ik zo snel vol zat – terwijl ik normaal gesproken geen genoeg kon krijgen van de heerlijke vegetarische Odia-keuken. *"De jetlag maakt me moe"*, dacht ik, toen er plotseling, volledig uit het niets, bloed op mijn kleren zat.

Voordat ik echt kon bevatten wat er gebeurde, stond Swami Sharadanandaji al naast me en zij zou me de komende twaalf weken niet meer verlaten. Discreet en met kalme vastberadenheid leidde ze me weg van de menigte en belde een dokter. Vanaf dat moment tot de dag dat ik

drie maanden later afscheid nam op de luchthaven van Bhubaneswar, was ze mijn rots in de branding. Telkens als ik haar wilde bedanken, wuifde ze dat weg en zei: *"Jij bent mijn zus – het is gewoon normaal om elkaar te helpen in een familie."*

Swami Sharadanandaji is de algemeen directeur van JNANAPRABHA MISSION, de nieuwe zusterorganisatie van PRAJNANA MISSION. Samen met gynaecoloog en radiotherapeut Dr. Sulagna Mohanty van het Sadguru kankerziekenhuis en Onderzoekscentrum leidt ze preventieprogramma's om mensen bewust te maken van borst- en baarmoederhalskanker.

Deze jonge, bekwame arts en haar team hebben een doorslaggevende rol gespeeld in het feit dat ik vandaag deze regels kan schrijven – om precies te zijn, dat ik nog leef.

Met zwaailichten door het chaotische avondverkeer

Op de avond nadat ik tijdens de 'Prachi Walk' was ingestort, werd ik in een kleine ambulance met spoed naar Bhubaneswar gebracht, samen met Agnes – die zich in de dagen die volgden grote zorgen om mij maakte – en een lieve, jonge vrouw uit Iran die ik nog nooit eerder had ontmoet. Terwijl Swami Sharadanandaji me daar van de ene arts naar de andere bracht, coördineerde Swami Sampurnanandaji alles op de achtergrond – met de zorgzaamheid van een moeder.

Op de avond van 24 februari werd in het Sadguru-ziekenhuis een biopsie gedaan. De diagnose: gevorderde baarmoederhalskanker.

Agnes vocht met de kracht van een leeuwin om mij terug naar Oostenrijk te krijgen, maar dat was niet meer mogelijk. Het bloedverlies was ernstig, het carcinoom gevorderd, de prognose slecht. Tot overmaat van ramp is mijn bloedgroep A negatief, een zeldzaamheid in India – slechts ongeveer vijf op de duizend mensen hebben deze bloedgroep.

Nadat Paramahansa Prajnananandaji liefdevol de betekenis van Holi had uitgelegd, begon het vrolijke kleurenspeel. De auteur (linksonder op de foto) voelde zich gezegend door de stralende Balashram glimlach, die elk kind naar haar uitstraalde.

Achteraf weet ik pas hoe zeer de telefoons roodgloeiend stonden om bloed voor mij te vinden en hoe er onafgebroken werd gebeden voor mijn overleving. Ondertussen werd ik zelf steeds rustiger.

Ik herinner me de krachtige en liefdevolle woorden van Swami Sampurnanandaji, het alarmgeluid van de monitoren, de overvolle intensive care – en dr. Sulagna, die om twee uur 's nachts in haar pyjama aan mijn bed stond om een bloedtransfusie uit te voeren.

Pas uren later, toen ze er zeker van was dat alles stabiel was, verliet ze het ziekenhuis – net op tijd om haar dienst in het MRI-centrum te beginnen.

En ik herinner me Swami Sharadanandaji, die de hele nacht aan mijn bed zat en met elke blik mijn angsten wegnam – nog voordat ze konden opkomen.

“Het is een wonder!”, riep ze de volgende ochtend uit. Uitgeput maar blij vertelde ze dat er nog drie eenheden bloed waren gevonden. Voor haar was er geen twijfel mogelijk: het was te danken aan de zegeningen van ‘God en Goeroes’.

In de weken en maanden die volgden, had ik het voorrecht om te ervaren hoe diep het leven van de mensen in Odisha nog steeds geworteld is in hun al vele duizenden jaren oude spiritualiteit.

Vasudhaiva Kutumbakam – de hele wereld is één familie

Het Sanskrietgezegde ‘de hele wereld is één familie’ bepaalt helder en duidelijk de levensvisie van deze mensen. Vrouwen die ik nog nooit had ontmoet, kwamen naar mijn ziekenhuiskamer, reciteerden gebeden, masseer-

den mijn benen – met een natuurlijke moederlijke tederheid die ik nog nooit had ervaren bij vreemden.

Ik had ook veel ‘broers en vaders’. Een van hen was Chandrakanta Mishra, de voormalige informatie- en communicatiecoördinator van HAND IN HAND. Meer dan vijf weken lang bracht hij me elke ochtend en avond met onbeschrijfelijk veel geduld, zorgzaamheid en bemoedigende woorden liefdevol bereide maaltijden. Dag na dag.

Ik werd geen minuut alleen gelaten in de ziekenhuiskamer die speciaal voor mij was ingericht in het Sadguru-ziekenhuis.

Zonder aarzelen bleef ook Anna Konchenkova van het HAND IN HAND-bestuur in Oostenrijk vele dagen aan mijn zijde – attent en behulpzaam op een manier die ik nooit zal vergeten. Toen ze naar huis moest terugkeren, regelde Swami Sharadanandaji dat een jonge verpleegster voor mij zou zorgen. Vanaf het allereerste moment behandelde ze me alsof we tot dezelfde familie behoorden. Ze ging bij me zitten, probeerde tevergeefs Odia aan me te leren en vertelde me over haar ouders en broers, het leren huis waar ze woonden, haar dorp en haar IT-opleiding – en over de nog duizend vragen die ze had over trouwen na haar afstuderen.

Dankzij dr. Sulagna Mohanty en haar ouders, dr. Samita Mohanty en dr. Pradip Kumar Mohanty, evenals dr. Saumya Ranjan Mishra en het toegewijde team, heb ik zes weken lang een uitzonderlijk compassievolle kankerbehandeling mogen ondergaan in het Sadguru-ziekenhuis in Jagatpur. Daarna werd ik overgebracht naar het Bagchi Sri Shankara Kankercentrum, waar uiteindelijk

brachytherapie werd uitgevoerd – met indrukwekkend succes – onder leiding van Dr. Bidhu Kalyan Mohanti, Dr. Rabi Shankar Das en Dr. Sasmita Priyadarshini Sahoo. Vanaf dat moment onderging ik slechts nog twee dagen per week een behandeling en bracht ik de rest van de tijd door bij een supporter van PRAJNANA MISSION, of beter gezegd van JNANAPRABHA MISSION.

Jayashree Ma, een vrouw die ik nog nooit eerder had ontmoet, nam me op als een moeder en zus tegelijk. Vijf weken lang zorgde ze voor me met zoveel liefdevolle vriendelijkheid dat ik nog steeds niet weet hoe ik haar ooit genoeg kan bedanken.

In deze periode voelde ik me meer spontaan verbonden met anderen om me heen dan ooit tevoren in mijn leven.

Naar het Holi Festival in Balashram

En zelden heeft iets me zoveel kracht gegeven als de woorden en daden van Swami Sampurnanandaji, die me op een dag gewoonweg 'ontvoerde' uit het ziekenhuis en me meenam naar het Holi Festival in Balashram. Ze was ervan overtuigd dat de lachende kinderen me goed zouden doen – en ze had gelijk.

Dr. Malya Nanda (Swami Bodhatmanandaji), de directeur van de school, plaatste me met zo'n oprechte warmte tussen de eregasten dat er geen ruimte was voor protest. Paramahansa Prajnananandaji opende de viering door met een vaderlijke hartelijkheid de Holi-legende van Prahlada en Holika te vertellen. Honderden kinderen zaten in kleermakerszit op het schoolplein en luisterden aandachtig. Toen begon de kleurrijke feestvreugde: de kinderen en eregasten besprenkelden elkaar met gulal – gekleurd poeder. Elk kind schonk me een buitengewoon mooie glimlach – een glimlach die alleen in Balashram te vinden is.

Voordat ik die dag terugreed naar het ziekenhuis in Cuttack, zei Paramahansa Prajnananandaji, die door velen 'Baba' wordt genoemd, tegen me: *“Maak de behandeling hier in India af. Ga dan terug naar Oostenrijk. En dan – een nieuw leven!”*

Ik ben zoveel mensen onbeschrijfelijk dankbaar

Allereerst Paramahansa Prajnananandaji, Swami Sampurnanandaji, Swami Sharadanandaji, dr. Sulagna Mohanty en haar ouders dr. Samita Mohanty en dr. Pradip Kumar Mohanty, evenals dr. Saumya Ranjan Mishra en het team van het Sadguru-ziekenhuis in Jagatpur, dr. Bidhu Kalyan Mohanti, Dr. Rabi Shankar Das en Dr. Sasmita Priyadarshini Sahoo van het Bagchi Sri Shankara Kankercentrum in Bhubaneswar, en iedereen die mij terzijde heeft gestaan.

Ik wil mijn oprechte dankbaarheid betuigen aan Chandrakanta Baba, Swami Achalanandaji, Swami Divyaswarupanandaji, Joyashree Ma, Anna Konchenkova, Mandakini, Peter van Breukelen, Agnes Ackert en alle ashrambewoners.

Ik wil mijn diepe dankbaarheid betuigen aan mijn ouders, mijn broer en zussen, waaronder Iris, en al mijn familieleden, evenals iedereen bij HAND IN HAND, PRAJNANA MISSION en JNANAPRABHA MISSION, die voor mij hebben gezorgd en voor mij hebben gebeden.

Zij hebben mij allemaal laten zien dat we echt deel uitmaken van één grote familie.

Ze hebben allemaal mijn leven gered. **Ik buig voor jullie met heel mijn hart – DANK JULLIE WEL.**

**“Deze is van mij, die is niet van mij”,
zeggen de bekrompen mensen;
maar de edelmoedigen beschouwen
de hele wereld als hun familie.**

— Maha Upanishad, hoofdstuk 6, verzen 71–73

Eén druppel kan het verschil maken!

Maak alsjeblieft dat verschil met slechts 1 euro per dag voor de Balashram kinderen!
Geef kinderen uit de armste milieus een nieuwe kans in het leven.

**HAND IN HAND
ÖSTERREICH/INTERNATIONAL**

Erste Bank Baden
IBAN: AT07 2011 1286 2802 5101
BIC: GIBAATWWXXX
Spendenabsetzbarkeit SO 1407

**STIFTUNG HAND IN HAND
DEUTSCHLAND**

Bank für Sozialwirtschaft
IBAN: DE37 7002 0500 3750 9300 93
BIC: BFSWDE33MUE
Spendenabsetzbarkeit!

HAND IN HAND SCHWEIZ

Raiffeisenbank Emmen
IBAN: CH98 8080 8007 7958 0123 4
Schwimmbadweg 3
4144 Arlesheim
BC: 80808, BIC: RAIFCH22
Steuerbegünstigung!

**HAND IN HAND
AUSTRIA/POLAND**

for donations in Polish Zloty
mBank S.A.
nr konta: 74 1140 2105 0000 4911 3000 1001

HAND IN HAND FRANCE

Crédit mutuel de Bretagne / CCM MUR-UZEL
IBAN: FR76 1558 9228 2302 7456 1224 086
BIC: CMBRFR2BARK

**STICHTING HAND IN HAND
NEDERLAND**

ING Bank
IBAN: NL64 INGB 0002 7637 56
BIC: INGBNL2A
Donatie fiscaal aftrekbaar

je kunt ook online doneren:
www.handinhandnederland.org
via

MEER DETAILS VIND JE OP

Stichting Hand in Hand Nederland
info@handinhandnederland.org
www.handinhandnederland.org

www.handinhandnederland.org